

ДЕЦА

Тако се ствари збивају; увек и завек
Цветови шњива на мртве падају...

В. Х. ОДИ (W.H. Auden)

Ико ол гробнише Влаовића, матчице узбрдо, кренете главним
гробљанским путем, и потражите, право и лесно, покојничке ватре патчице, пој свим
сваким каменом по јелча или по више потресних катастрофа. Као по правилу, пој
после лоста неглог чиза логађаја, историја се сурвана у неку катастрофу. Често
ти запазити да скоро сви романси локавају то исто. Старе покетне новине, то же
исто. Сулски процеси око неке куће или винограда, то исто: пук изумираче да
позе сва је заједница искидана, чланови раскурени, и међ њима, и још живима
и већ мртвима, ко више ко мање лотучен. Гробље, као старе новине, старе новине,
као гробље.

Гробови те лене, иако већина њих лене из такозваних добрих
кућа, теже полеђе ол гробљанскога центра, тамо где, на прујетрини, глесе све
кујиште, па и крстови, и дрвени и они ол првеникстог камена. Сл четири гробића, тре
су стиснуто као гаша у шкотској кутији; а четврти нешто мало улађен, али очиглав
но у заједници са осталима. То су гробови лене из четири разне паролине. Ту,
између три и четвртог гроба, пропази, без резбаре, ни ласкама ни тачићем, простај
пропази тинија на којој се састају опште и болничко гробље. Болничко гробље,
без стаза густа сабијене хумке, у свакој јами, теже љути из разних по-
ролина, разнога порекла, са врло разним животним програмама. А у приступу
према, и на општем и на болничком гробљу, обично, само једно лице и монјак. На
болничком гробљу има почетне насиље смрт, злочин, гроб који је први и последњи
пут обишао само гробар. Има ћела и на обичном гробу, када да не буде броја,

Три другарица, из пажејних кућа лене, ишле су
у четврти разред основне школе. Увек примакнуте јелча уз прву у истој кутији,
изгледале су као пепетарске лутке ол непрекинутог теста. Јасјег живота је мато
бито у тој лени. Мирно разговарају, па ћуте; па се нападе са неком матером при-
мелбом; па бришу кенељишама сузне очи и заћуте. Кенељишаме су им тешчије но
Против кенељишама

што би требало да су. И имена су им била матара: Константина се звала Кола,
Софија Соња, а Тијана Јена.

Кола је била ~~птицом~~ и племенито лете, али ружно
лете. На лицу малко грошастица кожа њене оца, бакатина у зеленој кеџели, који се
преко те кешеље опасивао челичним танцем и рекло би~~се~~, са уживањем корачао по
ретви уз звекет белочуга. ~~Д~~а ол матере своје лобита је Кола врло бео и кукаст
нос, који је за ћено лише био и олвите бео и огњиште крупан. Отан Колич, пупави
и бубњичави господар Гавра, ловец је, у своје време, своју ~~ж~~ену однегле из ~~не~~
~~кога не руде~~ чиншартика, где је провео постедљу голину катковања и једну голину берићетног
ортаџика. Показао је ~~ж~~енку за чисто оријентални тип жене онога доба. Госпа Фита
је била мата и скапална као алићар; гизлавина на свој начин, особен, лева, обта-
порна мазна, испотиха ћуљива и запамтито. Кум Влаовић који је прове голине
кумишина брака почeo да има неку слабост за куму своју, говорио је часније:
Мата, маза, мазга.

Имала је ~~п~~еста, госпа Фита поста ситне лене, али
је главно и најмитије лете господар Гаврино била она сама. Бакатин је неровнао
своју жену као свијетни буба. Све јој се на ноге доносило, све у изобиљу прими-
цато. Слабо је издавала госпа Фита. Сели на ливачу извученом ~~чесрд~~ за ~~тике~~
~~робе са болничом~~ себе, она нал ратњом у приземљу, ноге на ливачу, на коленима књига, сва много
слика; смукче књигу на трбух, разреди ребра и ~~чекије~~ се да ~~домаћи~~ лечка не ли-
жући се. Јмури и саћари. Доувата са стотића смокву или болем, пијући утјечу-
каву и неко статко вино, из особитих шољаша. Шије тутке, и птере всурише као она
на којима Мустимани ктакају. Кризира стучкињу да растера лену са батнома, да
непалну. Свађа се с мачком и мачче. Прича лени стратне приче и заједно с ќима
се боји. Као звончи звони у близком торњу, госпа Фита креће мишницу као да
потеже у же у торњу, и пева бим-бам, бим-бам. А ако пронесу ~~мотваша~~ за спето, гуши
се ол плача и расплаче ~~сму~~ лену. На их олуја теши, лети свакоме по спатниш или
котачић а она једа, и испија чашину-две стакног пива које необично пријатно
мирише, и канда и успавајује. Лети и зими ~~се~~ госпа Фита ~~отовава~~ у нишане хвјади-
—Затим што је шири удален и шт~~и~~ шиши.— Увуче своје мато и меко тето, које се
никако није гојило ни мењало, увуче га у крут нии као у порцелански љуштури.

Само јој глава вири, којаја глава оштре косе, са два мутно темна оча, са величим
носом, њушкавим и трептавим, са мазним тенким гласом који чијели су реченици
не дожиши гласом и чујно. Кад је крајспостоложена, бива, затвори уста да нешто каж-
же, одмахне руком, затвори уста као катанием. ~~који то~~ то прође, ~~што~~ би речла сту-
ниња Љуба, "тула као ~~у~~век." Мужка страна у патанији, наставни, промашта је лев-
но некво се биће скрије тамо код газда-Гавре, и говорили су: ~~што~~ би био залатак
за неког хусарског капетана. Пропале код газда-Гавре, код принципата, / тако
су га морали звати момчи у редљи / пропале један фини ромак. — Човек ~~Мимић~~, ~~отац~~
отац Јамић, човек који "увек зуви", вети патакна, или у патос или у књигу, Мимић
одговара, гледајући у патос, као сам себи да говори: — Нете изостати ~~ни~~ ни роман ~~ни~~
ни приче, само што ћемо сви у њима поиграти...

Но, госпа-Фида била заловољна са својим животом
тенким начин је. ~~Хусарских~~ капетана, у потрошњијој патанији према Србији, било је
запоста, али госпа-Фида никада није скакала да вири за њима. Ол митите ~~парале~~
говорица је ~~сама~~, мајвите је вонета лобот. У вези са ~~Артизоном~~ Када је лва-три-
~~и коза~~ ~~и љуба~~ путавијела, кад у зиму нал глухом патанком отјече метакуолична арија војнич-
ног повечерја. ~~Мак~~ тебе су очи које велике сузе, је ти плачет? — Јавијатије
горљу, али вребата и ~~мајчине~~ очи, и нешто што је у аустријској војсци било мај-
чарје, лоиста: мотив ~~пред~~ моћни мир.. Непто јејкрита у себи госпа-Фида, а нешто
су крили от света и њих лвоје, муж и жена, Кум Влаовић је тражио њу, патакачки
њу чији сва врата отвара. — Он, напрасито јатже, а она љуте ~~се~~ ~~се~~ ~~се~~
ловота! — Ступније су говориле да је госпоја — Нема шта, дображена! Момчи из
редље ~~у~~ са заловољством ~~тучаки~~ "горе" да ~~учу же не чим~~ принципатку. Одрећено
строга била је госпа-Фида само према свом првом летету, према Коли. Тек би је
премерите ол главе до пете погледом који је мату лизао с места. Тражије ол
своје ћерчише разне услуге, па чак и да пропира ќене хљине. — Нема ту ништа
да се пере и трња, чисто је то. Тровуни само кроз волу, а Љуба ће већ уштирати
и попегнати.. Треба вљла и тата да се мало олмори и вики ол тебе вајлу. — Го-
спљар-Гавра, то јест, са страшћу је пропирао јенико чипако слето, и вештачки га
над глачаш, иако су му руке биле грубе, и врло често још и кораве ~~у~~ разног бак-
ског еспана. — Ја ~~ћу~~, ја ~~ћу~~, отимао је сукње из руку јениних — срмо ја знам

ла створим да буду хладне као лед, је чије. Кад ловрши грачачке, уноси сунђе у спасаваћу собу, веша их о прозорске куне и о клинове стапка, намешта шавове тако да се сунђе напушта, а бакље оживају кроз размакнуте рукаве. ~~тог~~ Најлепше олете замести женине патучине, и онда стоји глечер, звијздуће.

Зната је, ^{ојакне,} наврно, патанка зашто госпа-Фита не мари Колумбусу који првог лену. Када гој бисте захтети, чули бисте причу ^{у спложеној} образложеној, као за штампу. То лете, прво, носило се и ролито у лобакал се ~~госпа-Фита~~^{*} госта-Фита врло тешко мавикавала на свога мужа, мислила да бежи, чак да се веша. Постепено, ко зна како, ^{који} омаћијана, или што је видела да нема кула и нема како без "фијокаре и две фијочине" у ратку, а фијокаре ^{ојакне} нема без гаяла-Гавре, посте-пено ^{и да се} башти завојета мужа, иртала рађата само мушку и дну лену, а она сама, како које лете, све тешта, све млађа, све гипкија. — Савија се, брате, и превија као ћа је раста под бичем ширкус-директора — био је коментар против ^и италог капетана. Њеменост, када госпа-Фите, под ћеном у штирикном ^и једином, скоро нико и не опази, лете се истури као кад из кутије истури ^и прелмет и кутију магло за-твориш. Синови се никада избев између волитеља расте, планови шта ће кади син по-стati хој-хој-хој — призвијли ^и госпојина Тринчић. Кола једине оставјата је некако ^и вам те тесне заједнице. Так посте ће ^и кренути ^и у породини ~~и~~ њубав, ^и велике нале. Стога је љубав ^и није био према својој ћерчиши оно што је био према другој лени. Водео је ^и што има и "левојчину", или најстарији син, Јарко, сушта сти-ка ^и госпа-Фитича био је тешка конкуренција. Коли ^и као левојчини. Јујушаст и гиздјев као мајка, и још брате, прави "артист". У првјој соби рек, трапез, кобита, ^и Јарко командаје и показује, а сви мати Јавритовићи скаку вешају се лете и пада-ју, да је митина. Кад господар-Гавра чује да јетумбаке олвише снажно, шаље кад-^и џу да вили шта ^и баде лена, и наврно, да пита шта ради и глеје пронипатна. Јена, то су синови, пронипатна је госпа-Фита, а Кола је Кола, нешто треће. Задубљен отај ^и је врло себично створење, мушки искућник ^и створење, а ево јевећ помагор, и ^и нешто-сребрјак очла и тијкасто створење. Ва своју срећу, Кола је билјетко ми-но, посту ^и што увиђавши, ректо би се ^и благородно лете. Ипак, у шкоту, и на драгари-ља, ^и је ^и јој сасвим ^и ог ^и цема својим бежате је као у избављење. Учитељ ^и четвртом разреду, чуvenи у ^и патанку господару Марко Јесковачу, вочета је Кола са оланашћу, и са неком светљу која није особина лечја. Кад учитељ уђе у разред, сви устају, а Кола се још и

лубоко поклони. Југови мушкарци ћи — школа је битаметовита — представљали су ка-
ко се Кола чака трепће очима "мрда носом."

Дјевојчице је волела свој браћу, ~~на~~ после их певала им да
распе забављају их као су лосадни; али су тада, чистојно здр, или по примеру,
често неки нарочит став према својој сестрици, и умете су то да покажу постој-
често, на начин који би и опрасте човека време. Њена су као гвоздене булате:
бесподнена, безбрежна, партична, јерична, и пакосна. Као људа често преузиму иштат
или презирање, могу љубљу, баш као гвоздене булате, чештавски постелица. Господар-
Гавра и госпа Филипинати су и сами нешто од гвоздених булаца, и ~~да~~ немилост је
~~прона~~ ^{мисао} ~~довођа~~ бивала ~~врло~~ ботине. ~~Која~~ ^{забава} једнома причата пругонице о свом животу, о
браћи, о мајни ^и о ону. Тек застаке у говору, пјесме руком о руку као матора, и
заправче. Челником притиком је причата и она што је дуго крила у себи, али се под-
кајала, и исправљала, ствар котико је могла. — Не ради они то увек само у суботу,
увече и не баш у сваку суботу... Носесу вино из полурума у спаваћу собу, заневлачују-
се, и нико им не сме звати. Ми љена не ламо да Ђорђа оставим кол нас и слуша, и ~~да~~
рамо је из собе... О ^{из}лажујемо како званично чаше како се тата и мама смеју, и ~~да~~
дупају по полу као да играју или се ^{из}вијају и онда ништа више. Утрован, мама не
излази до ручка, а ^{из}лаже полне је увек љута, ~~да~~ баш целејом увек извачим грље,
и ~~да~~ љена ми се бенење... Јарко је једарел говорио нешто безобразно ^{за} тати и маму,
не, нисам га ^{из}ложио, не бих чи смета, него су пругатана то ~~да~~ причата ону.. Гру-
сам извикала ја ^{из}што непозим шта млађа моја браћа говоре ... како ћу пазити!
^{из}Рође ^{из}важена, Соке је загрти, а ~~загрети~~ ^{из}загрети, ~~да~~ ^{из}загрети од срца ^{из}хртета сам да скочим
~~да~~ в бунтар, и боје би било да сам...

Сонка није тико плачала али је
здржала. Док је Јана
са узбуђеним учествовањем пратила интимне приче између ~~них~~ три пријатеља.
~~јесе~~ причада постелњу причу. Сонка се неколико пута хватала руничама за своју
главу. Јана је отпаче, слуша даље увек ~~богомилских~~ очију. Она нема матеру
откал је за себе и њена родитељска кућа представљају сасвим другачији ~~проблем~~ ^{избор},
суште ~~противни~~ љубавничи и пијанични ^и вечерињи, а и суште ~~противни~~ бок тој кући Со-
нине оца. Због прилика сасвим друге врсте у кући, Јана је биталјено наившија
од својих другарица. Као су се другарише већ ^и писале Колике исповести ћастејате,

6

Брана
речка јетићо као самој себи тачно као што њен отац увек говори: — Како је сасвим
пружије тамо где су тате ожењене.

Соня је била упалљиво тапо лете. Али неки ствари гри-
мећ обраћају је нешто љуто и срдито, ружио ћено џинко чине са дивним усти-
ма и зубима, и чако је маторијом још од оних других лвеју маторки. Паданка
~~живи ретметар да сва наследна особина свију становника чак од Атама и све вко~~
~~треба Томићића је морала негле наћи птол од сеје на оногајинета у бају и мо~~
~~предзагисти у Ђиним јабину и она и ћоћа кћи трепе и кад спавају пратића би~~
~~проучује нешто~~
~~тек речта о они пошто се ~~поставља~~ из Сокине родитељске куће~~
~~Лјута пери-~~
~~штеља и покојна маји јој. Ђине да није ни сасвим злана, ботесни јој и отац и~~
~~мајка... али и онром тога, кад почне севати оним тепим очима, бежи! Соня је пои-~~
~~ста од своје матере ~~Часелита~~ све: и тепоту, и раздражљиву природу, и талент за~~
~~ону олвише тачку реч коју имају чипа са лавом да скоро напојешто, али и уочљиве~~
~~посматрају и ухопе своју окотину. Та је остало живе, вероватно би постала писац~~
~~— нека изваже приповедачи. Сокина реч, било да поставља питање, било да споми-
та шта мисти или шта зна, бита је реч која је забављала и насмејавала, или реч~~
~~које се требаје бојати. Имала је бранчак, оправљено женски лар визуелног запажа-
ња, и лар тако нагре анакизе да је синтеза испарења ико ~~погрешат~~. Нема да ме~~
~~преглече доктор Равносетан. Усис вилео како су му браоплете руке, као да има~~
~~три руке и ниједна не зна шта ради, зато је онда браоплет и кад говори. Мене ~~ни-када, али-када~~~~
~~никада, ништа~~ није болето, каже он. Пфуј! и ~~ми~~ је доктор доктор Равносетан,
доктор-браоплетан. — Било је Соки подушне пуних јелачаест уљине, најстарија међу
групацијама, изгубила толину лана школе због ботести. Соня, и ботест човеку ~~да~~ то су лра човека. За ботешњиву бистру ћеш већ то исто. Отац Сокин се ~~није~~ сам
трулио око летета, а мадио је и ломаћег текара — не Равносетана — да се трули око
стармаде и плахе ловојчице. А већ да ће пипа гоћи да потсеће језик, бича је
котико, топико
стара ~~и~~ узатулча претња.

Отец Сокин, господин-Васа, био је поседник ~~и~~
највеће и најмолерније колонијалне варље и у месту и у нејој окотини. Био је
"прва тезга" како је говорила паданка кад је хтета да га мато призврише налоге,
да га спречише са газда-Гавром. Господин-Васа, увек бирао оловчики и обувчики
господин-Васа, није био трговац него је био директор Кредитног завода. Главно

7

туберкулозан старији господин, и богат ломаћин, он је својом ралјом управља из Крелитног завода, или из стакленог контоара у њу ралје, лебедим стаклима олењем ол свега луђанскога. Иначе он је чувао и чегваво свој живот, и уграђао своју доста млађој али врло симпатичној и жему безмерно олакој другој жени, госпа Јелки. Кућа господин Весна управља кућа његове прве жене, била је неки спој тврдих метафина и врло пријатног сачаторијума. У подземљу, сама почута и ката-
неш, на спрату један од најпријатнијих најпростијих стакова чете окотице.

Ратна велика капија, увен замљувача; па, по војвођански дубок зидарја, прохла-
дан и потумрачан због дубине, где стакло гори петровајска лампа; она опет
капија, понада и она замљувача, тек она узаски у двориште. У панчишту
младога, када вељ матих кућа; све врло чисто, али пуно миришља разне котонијске
робе, од сува грожђа, балена и смокњава до оне фине траве. Илије коју Енг-
чеви мећу у кочије враници у једну врсту вима. — Кол нас у авцији увен је
Вожић и кристинил — каже Сока. Насправу, из гвозденог дужом фронта и дужом мнози-
го дужег крила куће, стаклен холник — автиски блакон — препун шећа и улобних
стопала за седење, премјање и лежање. Холник тај се чете зиме греје лавма вели-
чима. На крају тог холника врло модерна спрата којом се вода из бунара
пумпа у стам. Радња честа никакве везе са стаклом, жити се у њу може увији до када
се утише. То, врло простран покат, далеко дубъи но шири, али ипак простран,
пун препун робе, да два места са кантама за гашење пожара. Момчићи не станију
у кући, и прописно пресвлаче луђанско и пивничко, само ручеју, у већемају трпе-
зарији, и прича се ванредно храбрени, премда виче добијају само четвртком
и суботом. Кад се ручија у полне затвори, момчићи добро оперу руке, и чекају да им
са спрата зазвочију клепетушу, и тек тада улазе у трпезарију. Контоар, у њу
ралје, прав је материјални, са матом впотеком и са диким бифром. Оно пото-
један, наврха ту почешће Крелитни завод и држи се врста физичке селности.

Радња се утвара у пота три часа. У то време прелвићено је господин Веса
спава, а госпа Јелка увен у другој ходници, чува ратку, и помета сама собом држи
молну ревију. Жене, а бореши и ђули стакну тек на врате ралје, привиде да настав-
љају пут. Наравно, госпа Јелка не излази из контоара, а разговара са нај-
старијим помоћником кроз прозорче. Петком, знају се објавиша је госпа Јелка
племез

племен првених хељина. Ђита је промамаћаста, и то јој је добро стојато—бар се
тако веровато у петаки^и у парку ~~и~~ бивате^и прави кадионички разнородних цве-
них хељина ~~и~~^и разнородним промамаћастим женама.— Агниш^и — рече једнога петка
Сокасвојој старибој сестри — каки мами да су у петак Христа распети.— Агниш^и,
која је наћеху врло волета и у свему се с њом скреће, исправно да чинила чије
казаде, и петак је остал^и по старом обичају. Госпо-Јелка сели у првеној хељини
и чите, момии завирују и ливе се како могу, и чекају час, заједно са мунтенијама,
кај ће госпа-Јелка поћи "горе", прости кроз нету радњу — пред њом момаки књушеј-
да олмају откњучна капију — и она^и утичне стране уђе у кућу.

Три су створења објетата госпа-Јелку са истинским сим-
старија
твртијама и са истинским поштовањем: јен муж, јена ~~жена~~ ^{жена} пасторка Агниша,
млада војна за улају, бледуљева, витка и висока на она, чутива по некој врло
пријатној урођеној финоћи, и пријатељ ^и побратим гусполин-Васин, и пријатељ
искрени пеле куће, Миха Ђоглановић, брана-Миха и чика-Миха. Матер жејека;
врста приватног бачвара у варошици, имућан човек, "најотменији момак" у патанији
који је још увек чаре полгреваш, и јелан од ^{затвара молитвеник} не многобројних житеља варошице
који је видио свет. ^и Покушавајте је ^{тако} варошица и грчкијих ^{добра} обезбеђења. Сем чисто
петаначких језика; и чисто патакничких истурених прозора који су по њима имали
стаклену проччу тако да ни уз зил пропљубљена машина не би могла пробићи неопажено;
сем тога лвога, а можда и још десетак других ствари, патакничина је била и
напредна, и моларка. Погранична варош, могла је јеј правитном и неправитном трго-
вима да стиче велики новац; затим, Аустрија је мазала у многом погледу ту погра-
ничну, поста ^{изредбом} једно спаску варошицу окренуту тачно према Београду — па је ту било
^{европских} ^{златника} свога и уредника, било ^{изгледа} гувернанти то нико да је у час ^{занадуше} шета по званичној ^{изредби} алеји парка,
више се говорило француски и немачки него српски. Један богататки син је чак
први у цеој окончи, тада, имао гувернера Бигтеза, и измистински говорио египатски
и умро ^{још} и да смик, и — и тако даље, можете замислити патакничку статистику и
патакничка књадења нал тајвом кубом... али, ^{уједно да дајеш} то свет тај није ишао даље него до
Вече, до професора-диагностика, а затим ^и сви из ситих времена и у Аустрији и у
Војводини, сви ^{скоро} и Карлсбад и у Маријенбаду, ^и тек неки ^{изумрли} изврјући своју лизгну ^{долови}
и до Немачке у Нанхайм несрћену баку у којој ће, од ^{изумрли} срба умрти, биће вак

невероватно чути, али морате веровати, умреће у Нанхайјму и тада госпа Јетка, бравко како томе лоће време. Засала свет је ^{богато} ~~гледао~~, уговарен само Миха Богдановић. Чисто обријана лица, јаш у оно време; бео ^и ~~надувен~~, увек унисно одренен, пољуше и тела фигура мушкарца; увек пун новчана, готов да чести, лаватички угајује и величаки заборавља; љубитељ широких гестова мато и фаме ради, али и ^{и природе} истински лобар човек — шта га је варогиша знати и волети, тени су трчала за њим и величаму из цепова оно што је за нас, вики су га за све стране мушкарци и жене, јелва да је лавпута недовољно ручao у својој кући. Живео је Миха Богдановић у свомјој, старијској али тепој кући, мато вртепског изгледа унутрашњем оловачем намештају, и свугде ~~и~~ и ^и на све стране висе или чуле разни предмети из Џавиграда, Милана, Париза, Лондона. У кући су отражавати рел и лобру кујну муж и жена, који су знати Миху Богдановића још као матуранта реатка. Но ма да је ломаћина у његовој кући чекао ручак свати лан, лешавало се да ту, беја, ручка чека прујтваше малих љули, док би ломаћин прошав поред своје куће, наставио даље, да ће светло очишћене месингане ~~ручице~~ ручице коју је требало пољути па ласе затресе главно звото у ајнфарту господин Васину. — Ево, ево бруји чика-Миха! — скакала је на ноге Сокола она стрчи и отвори госту капију.

Дојењак истински лагога госта не спрат и ^и најчвак испаравао је помоћи као нека уважбна сцена у позоришту. Гост, потеран као увек чист, закићен иветом, на једна врата. Наруга, предлога, ломаћина. Јушти и мириши; лише најчвак чипке што јој цепте по грудима, от дијаматеј по прстима и у ушима сва "блি�нука" — реч је мате Соколе, иначе позајмица немачки-српска, убиџајена у њеној патанији — коса јој сточничимрукама приболена тако да от чина "прави оват" а кратковиле паметне очи једнако пријмишују и смеше се. На трећа војта изађе Агмиша, с кокетном кешевином улаваче щоја учи ломазак, с витишама око главе, (ни напулрована, ни от фризера очешљана) са успружним обема рукама према госту који би Агмишу покалшто и пољубио. Некако се сви тројескуче уједно, поздрављају се и шате претресу новости у вези с ручком, али онда се спретају и претказе на разговор врто миран ладек от патаначког стила, може се сподобити речи: на разговор културан. Живео је у тој тепој чистој, унисно воденој кући један необичан склад, чак нека унутрашња тепота. Агмиша је озбиљно учитавирати госпа-Јеткује озбиљно читала препоручену лобру књигу и стакно претпакаћем Летопис господин-Васа

40

остајао на "новинама", али најбољим нашим и немачким новинама, и са коришћу пратио рубрике финансијске, позоришне и хигијенске. Чинило се да у таквју кући, са ~~богатом~~
~~(за њега фактуре, а не боје)~~ правом бригом и добром вођом ~~и за~~ Соку, чинило се понекад и немогућно, али, ето, нарушавајући је склапајући правилни вилета немачке сцене, баш Соке, и увек Соке. Бика-Миша
~~се са девојчицом~~ усејом нарочито много бавио, и покушавао и речима и стихима и причама да је премами на летијске погоде на свет, да је преведе у неку летијску веселост, али је слабо успевао. У тој ловојчици ~~се~~ настоеће и живот замесили један несретан карактер.

14

~~које живот неприча него грађе.~~ Кад пете име моћ да осети своју егзистенцију, и да према томе фиксирајети грађења, ту чешма ћи морати да комуницира.

Такозвани мутни лави разделили ^{неправно} СУИУНУН — да какъде

мо сачњиво као Сокола-западни су и у кући Ђокине мајке. Право: туберкулоза

Господин Весина статно је завршила; имао је он тешких часова и тоји ботес-

ничију. Друго[✓] Сока. Матер своју Соку је јелва памтила, можда смо уображавати
да памти што је памтила али се кога лијепо лете^(записано у другој склупци) са горичком ставља окретати

уек уз миришом бригом за његов живот — што је, лакано, мучило и она и лете.

Сокине
Чим се господин Васа јаче закаше, и се очи чапуше сузама. Нак истиричи пројел

њега у лвориште и узме мурчику стеже је као да је само сала и само за два-три
тромачка. У спомениким сточијама и парчићима ^{нисују} је и објасните вакцина.

тремутка. У степеништу, отаи јејуме у маруће, с ~~се~~ је, и обоејполрхтавају и
Сокак јесен рата.) буте. Прекине срећн Сокак. Пусти ме, заљувашет се. Ћотета јељакче Сокак она са

љубомором, и зато је битна чест већења према свима у кући. Сви поособ су јој

били чувиши што њему мајму нико не помиње, нико да њу не мисли), па ни си отаи
њем. Кога је пета? Гра-гра. Кome је се жати? Гра-гра. — Зашто ~~се~~^{чупа} кал

— Ќо ће за крсно наше име, звјанто ће читати и име моје мајке? — Ага, лете, то није при-

Чика да се помињу мртви... име нај се и то ради. — Када гле? Ја љуби да се овде у

^{диве да} по количинама с разногором јасним или чејасним, по чеки ~~чеки~~ часм у себи одрипање, частелну или

као што безмато у сваком организму има орган који је примио ~~некоје~~ разд

и у бољест... Но, све у свему, кућа је ипак прилично добро смиријата и то дају крита

97
Следи да подадеме на земјот името и остварувајм се тврдите

довојиме: ~~делити~~ сакупљам чекарем статичу бригу око летета, тим прећто је те

кај обећавао да ће то са узрењајем левоччије, са новим интересима честати само

от себе; изјаал, и њоривати став ^{Сочин} у ^Чарвом проблему. Није било тако ~~тешко~~
~~тешко~~

Следи је да се смешени питат доктора: Ја је в јервле кол час чвор, докторе? Ја ћу умрети.

мајка јема не може устати ни такас, ни пошче моје смоти? — Ва стечпаметка, озкињ-

на жена, зато је то вам у ~~помагају~~ речи, одговор мој, одговор, напавши, ~~се~~ се ~~заштити~~ за

Маћеха је хазард — сви зголитни и сви губитни су мотуџни. А Сока је
 бесређно лете, ~~да~~ нема поноћи док природа не помогне, ако помогне и она. Сока
 би мучика кућу и са живом својом мајком. Соку, треба вратети... Но прима њубав, сем
 ол онога от кога хоће! ~~Соку~~ Сви смо такви, госпођо, да тој тачки, сви! — Страм-
 но је то, почтова. За ~~Соку~~ онда, велико би добро било да отап њу премини. — То је
 тешка реч. Ати можете имати право. ~~Соку~~ Ја лично, ~~имам~~ да таквеваччукче не треба пра-
 вити... ~~Соку~~ Како оно рече ~~наша~~ Љокина о моме котеги: сви ми правимо браопште зак-
 ључке, а често не знајмо којим се путем иле до тог замључка, а често и нема пута
 до тог замључка... ~~Соку~~ да се вратим на ~~нас~~ велрије: ~~Соку~~ ви ће та ~~Соку~~ по-
 стати чепотина ~~првога~~ реда? ~~Соку~~ Знате, ја се тако чешће играм шахе, и тражим јој њу
 бавну авантуру међу оним батавцима ~~котегама~~ у четвртом разреду... међу којима, да
 имам такође лва замршена стучаваја. ~~Соку~~ Честом Љаркову разреду, један ~~захтјев~~ за-
 мршт стучавај... ~~Соку~~ да се растамо; и ако ја то ћас умрем, мојим вас заборавите ~~да~~
 што смо дакас причати... браопште причати, ~~можда~~... Вратио ћеше, ~~да~~ Сока...

Патаку је много занимала онаква кућа и онаква ~~баша~~

Госпа-Дјетка, Ишле су бекрајме приче о њемим тоајетама, о њеној бисти, о њемом
 заниту, њеној срећи, њеној вештини и памети. Мале левојке су се радо замишљале
 њеној сублими и ножи, прел њемим орманом за хљуне и рубље, у њемом сточу у
 пркви, у њеној бути, нај прокази учином и сви јој се икњају. Други су се опет
 радо замишљали као позвати на ручак код Господин-Васе. Дјетка си се играја, и то
 редом, Господин-Васе и Госпа-Дјетке. Роворите се, све поутврђену реду, и о ости-
 тим члановима ~~погодиши~~ породице. Рви су хватити свираче Агничимо — хормајстер из на-
 њен учитељ ~~клавира~~, ~~бек~~ точичке приве, ју је и прехвјаљивао. Знато се ~~прича~~ за вас-луги лад, ~~да~~ Соки: или
 не изази са својима, или иле пет корака испред њих, сама. Било је речи о и Миши
 Богдановићу; ати се ту мишта друго ~~нијемогло~~ него ловогити човека у везу са
 свима женама у кући. Да ти се он, строго узевши, ~~да~~ узвара ~~гениши~~? или, како није
 ни посла журио, да неће сачекати Соку? Хоће тако, појекал, матој момак ~~да~~ више
 вилра, да сише крв свима рибама које мајћу." А никад исправнијих односа, и никад
 поштенијег човека од Мише Богдановића! Илустрована ~~јеговој~~ ~~изложби~~ обигравају
 пету верош и може се казати да му се скоро никада и ~~да~~ враћају, ати патака
 зна да их он тако позајмљује како би му малом левојке ~~лично~~ послате бројеве матрац.

Цепови браца-Мише кад се с путаврати пуми су текљави тенарских упутстава за Господина-Васу ати пашакајама да су пуми мириса за Госта-Четки и за Агчину.

Језичка матка је ово постчелче чепове чинка.

Бранко.
Мишиће, можда и нехотице исправља. Претставља чика-Мишу пред другариштама: —
Извали читав рег флашира и кутија и исечака из новина. "Ово, овогодиште, це-ео
Парија узима ~~полично~~ било се поправља апетит. И ~~тада~~ ^{тада} узима... ово, рекао ми је
доктор, утиче на закречавање о-олтично..." ^{Ами} мој сиромах тате јелмако кашње,
и грули га боте, и јауче кад га нико не чује. — Сокажиши очи. Олмах брише очи
и Јана. Кола, као праваматорка, тресе забившто главом. Онајостатом скоро свако
јутро пита Соку како јој је отац, па чи му је боље. Једнога, мата сплетника попада
и ово: — Видјуће кол маме госпођине Ната, и пита је затвог тату и за тебе.. Је ~~не~~
~~се~~, и она ~~не~~ хтети да се ула за твог тату кад је био уловен? — Хтетаје! И јоп ~~не~~
хтета и госпођина Савета, и она.. она госпо-Мара, и јоп ловач. Лорђе! Све би хтети
ла буљ мадије.. Агнића би их веља све и волета.. Ја, ја.. Али чако само може
мој тат ^{шта} да никада не спомиње мију маму! Моја маме је и ~~умрла~~ кућа у којој се
лијимо.. Ништаје то не мери госпо-Јетка. И кад тата каже, и чика-Миша каже да би
мене требало золити у Вен, због овога што се кривим у тешима, онај окреће разго-
вор ~~неког~~ ^{она} другог.. Нека, чишта ми и желиба, и бољеби било да мисам чи живе.. А ако се
сасвим искривим, и будем гробава ^{као} Налића, онда ћу казати тати све, казаћу да
она воли и чика-Мишу, и учитеља Клавира, и величког кнеза, јесте, воли их, је вијам,
ја вијим, а мој тат.. и улари ^{жаскиран} у плећа, Доверише ћете, не теше је, ^{виде да Сока} ГОВО-
РИ ^и њеж и гнуност. Дога се репко веруј; как ни глорија Русије и то си то. Зашто
нију, па и дај сасвима.

Наградите се однесуваат на

матере, без брата и сестре, Јана је живела у кући миријај, како завод за главо-
неме са службеном Амблем и својим необичним ровитељем. Јован Мимић је био
човек шкотовати чак и ларовит врто марљив врто озбиљан, али човек који није
имао среће у каријери: занетио се на све истом месту чиновника у армији ауст-
ријске бирократије, на све истом месту срећљег чиновничког ракта са скромном ти-
тулом и са скромном платом. Јављао се више пута на конкурс за боља места,
био заступљен да их добије, али је увек промашао, жековико путје против лакено
стабијих кандидата од ~~некога~~. Зато што су неки конкуренти били хомиста бољи, ~~се~~
~~неко~~ а други гори, али боље среће него он, извеша је Мимић горак занјучак: да је
он гори од свих и свакога, и понављао је то и пре службеном и преј дететом, и
унео тако у своју кућину етисуфера потиштености и страха. Неки от пријатеља
увео је јелареј поруга се Мимића, и врто озбиљно му разглагоја куја може да об-
веле теков стечења самога, а такву власништво ~~некога~~ ловојчину. Мимић је без
прутестовања слушао шта му пријатељ говори, и ~~истака~~ завршио разговор овим речи-
ма: — Такво моје државе чини ме се једини начин да нађем компачну разигнанију ~~да~~

ма: — Такво моје уржава чини ме се једини начин да нађем комплику разигњавајући
да се смирим, да више, ништа не тражи и не чекам, — Ама човече! Бихо је ~~беша~~
осуда на смрт и већ преј пушчаним цевима па спасен; па поистот у Сибир; па онда
в јашу епидемију која ~~је~~ па увек срамно сиромашан и лужан~~ати~~, упркос

свему... — Остави ти ~~д~~ростојањенога, то је био велики човек, једини од највећих свога доба, и који је још има да расте. а је сам просечно спреман и вредан човек,

Не бија да сам ~~беш~~ биљ осуђен на смрт, мене би убили као мачку... Не знам ти, пријатељу^{моју}, какве су то муке и ~~неко~~-Бог га сазнаш? Чеби осећаш и тачно знат, ~~да~~^{радим} прељујеш, а у друштву се не мичеш с места на којем си ~~пушто~~^{пушто}. Да, луго

се човек најде: понекад се преварим, и мислим, што сам је ту или ћу запредовати
или ће у ^{жеден} тајни ^{жеден} некачика разигњанија ~~ко~~ ме спасе; једно или друго. Постојим да је
једно и друго лажено: не могу да се смишим, хоћу да потврдим, ако већ мисам...

Патрона је неко време хапиша Мимића, како гласно

тражила правилу, иако су у питању биле аустријске власти, да им је све то било
(а било је да било)
уважље, почело се у један мах, и оунегде, говорити: да Мимић можда баш и није
(ко је уједноје преводио његовија)
и тако паметан и спреман *чвр* вредан, као што се мисли. Мимић је ~~племенски кнеговач~~
за неки време је да онда сматра да он је чвршији људи, и
Постепено сасвим замрло. Чемућа, баш од њули, *а* став узима.

јуришати. ~~И~~ Певом притиком, ускоро, јави се најсокакуна. Цела патека је била уз-
буђена, то јест, српско становништво патеке. Противник је био ~~један~~, и тошији
од Мимића. Противник је прошао Мимић поз. И млађи човек, и патека дошије спре-
~~Србин~~ и он али кампилат ~~и~~ је јошта група патечашких хонорарнихор. "Чистер
смо јеа гдјеа виш!" — тврдију руке победници. "Није било дово." — Ех, вож морати
смо тамо у пивари прогурати још једног кампилата." — То је отворен скампилат! —
Грмко је доктор, ључи текар. Написао јеј точакном листу чланку пун осуде "за
грађевину јавног мишљења по патекама" и пун похвата за Мимићеву спрему, и што
генцију, марљивост, скромност, али, сутрадан новина ~~и~~ имала свак број, а патека
била залагаљна што је она жива и здрава, иако ју је доктор ~~закачио~~. У Мимићу
се сад ~~закачио~~ сасвим јакностројено ~~мотивно~~: испунио ~~и~~ пакетопакире пра-
рељем за све, а у кући је постао нем и глава тиранин, али тиранин.

~~И~~ Јанка јана је потрајало у кући страст-
но стање. ~~И~~ Јакога јана, због слабо очекујућег шкотског затека, Мимић је винико.
ијевојчицу прости у јарости. Пачи ~~Јанић~~ је био теко потресан, да се ~~тргао~~, и,
хтавши врје ~~и~~ поправи, још понварио: — Ко ти је тај уобро је што си ~~тако~~? —
To је уједно био тренитак да Мимић пређе граничну ~~и~~ окрите да ће ~~вас~~ тихом
свој животу. Станојорет ~~и~~ Јаниће, мијује је по гради и почиње да јој прича. Све тај-
ко стојећи ~~покажујући~~ прича врто дуго, и западајући запада, о љени и разним шкоткама,
о љубима и земљама ~~изгубљеном~~, и што је Јану увек много занимало, о мору, и
месецу о птици, ~~шкољкама~~ затвореним која су је узејују ~~и~~ почну да иду. ~~Пак~~ је јећути,

да се смркне, а Јана она рије да је јеће, и да, срећна што је било оно
што је било. ~~По~~ благородној рете минада се кругаринама и јећеватило оптужујући
искака или нешто лијепитно. ~~Чак~~ је ју је јаком Соком из својих ~~и~~
настућивака запитала: "А да ти треба твој тате воли?" — отговорио је Јане са
финим избегавањем, али ипак поштено према свом искуству и сушу. — Мој тате не
воли мене да вики сваки љан, јер има много поса и много да читајеши у неду
суботу..субота је, знаш мој најсрећнији љан за све, ~~и~~ мени прича, прича, ~~и~~
знаам како да ти кажем, прича ми још чешче него и наш господин". — И говојчица ~~и~~
свадбаста срећна што има и теквог она и теквог учитеља. Сок, ~~и~~ затека, Јана.

Наш господин учитељ ~~Мескован~~ и ључи текар ~~Митутин~~

Доктор-Митутин, је био хете
богатих родитеља, често школован, често васпитан, живео је у ~~једној од највећих сута у врлој~~
~~семују~~ је ~~се~~ као здрави, са љуста ~~вршења~~, јер чити он чити његова жена нису
имали чврсто здравље, а ћене је ~~имало~~ све једно кружом до ува. Доктор је
је сасвим кружног, врло често свирао у члавир. / Обратите пажњу у историји медицине
на тај ~~вар~~ који су били окупљавани мазичари. / Учитељ Јескован врло висок, крупан
и здрав човек, стањавао је на првом ~~спрату~~ је ~~изузетно~~ старе куће, ~~која~~ мајуши
тако страху утешити прозорићи ~~и~~ на ње ступенице, ~~које~~ су ~~је~~ ватрено
дествине. ~~и~~ обједињен имати ~~и~~ само харове, него праве вончаније
да буду ључи пријатељи, ључи вођи, ључи избавиоци. Давно су мртви и сви ми,
њихови ћени и панијенти јавно смејају смо мртви ути ~~и~~ увас човечја издро-
бина, своје савременнике и охватају твоје у генерацијама ~~и~~ племенитост ~~и~~ благородност
Није тако јену разумети, и зато није тако јену ни волити. Али није тако ~~и~~ красту
ју јену ни волети, статно и прехано, и упркос сплету. Обесна јене су непољношћи-
ва; несрдна јене су неразумљива; ботесна јене су јесаки од најстратнијих зна-
коха питања свemu љубству. Не зна се ни избациша што све трпе јене и најмажнији
ураста, Нема животне компензације у кући ини у месту стањава која не би
лохватала јену, ~~која~~ сајкастима ~~и~~ в постелицама, горе, ~~и~~ много ~~у~~ возрасту.

Задубљени отац као господар Гавра, зачитани отац, као Јимић, свршене маћехинска
техника као она у Госпо-Јаке — то су ~~задужни~~ озбиљни за јену. То има снагу и
опасност као она ~~која~~ потези охватају трансформатору. ~~и~~ у ње вончанијом
окрећени за љубав ~~и~~ јени, знали су то, и узајамно се помагали, и ~~и~~ волели.
Учитељ је говорио: "Како видим Митутина како се оном својом кутијом, како он
живе у божјесном хетету започао бих." А ботесничи доктор-Митутин, који се увек
шешко рекао да "Овај наш Марко то је право златно, острво у овој нашој бари".

Завеничко учитељ Јескован је живео четврти
разред, или харбровски је ~~јер~~ у једној присторији, од њега самога назишају-
чи пети и шести разред харбровске школе, ту је бито мато учениким у оној хоба, искљу-
чиво мушка јене. То је била врата не само продолжне, него и слободне школе. План
јеправно учитељ сам, и постигао јакрејне успехе. Био је то човек висок, кру-
пач, међу тежак, и необично велике главе. Његово чело, обрасци, ~~и~~ црна густа брда
то је био читав пејзаж. Имао је стручног ~~изгледа~~ узако више ~~ко~~ што је ~~и~~ морава-

уа има. Увек весео: как ћак не зна чакију, он се статко смеја, расмеје сву же-
ну и малом чакијију је горе шо га су га избили због жеље. Волео је учитељ ~~чакијију~~
Даскован да се разбуја, он и да се разбују хваги љути; и хонка ~~шок~~ ^{vige} је могав ~~веробој~~
~~шок~~ у срећу њули. Увече, изаде да прошета, и, као у разгулу од купе до купе, ~~шок~~
застаје ох куће до куће, вирим кроз капијице, или преко отвора, или кроз прозоре,
и тражи чепо и пријатно, и замисља да су неимовно срећни љути ту жељи су тамо
оставити тајир чепих јабука ~~честоту~~-запамти за икону босиљак; или се смеју у јво-

~~Пришти~~ заборавили да у соби угасе свећу, па им он превише преко огњишта ~~запали~~ кошти

Бани су били жељни свога учитеља свакога јана. Препомичавати су код куће његове. Учио се, његоватумачења, различих појава у природи и маду њимај, творити же им, ако само пазе у школи, не требају скоро никакве књиге; скоро нео разреу сем Јаве.

чеп је потао, јер је учитељ просто чуја извонико са некотико чинија. "Зеп! — ври
хана. "Пас! хоће да дохвати ~~једно~~ утавију на стијну, — воните још јаче. Измамљивао
је учитељ ~~Дж~~ скован харове леће у свим ~~неким~~ ^{ори} вијкову возрасту: имао добре певаче,
штапче, хектаматоре, рачунарије, питатичаре. Ови постечени, ево су паметни и хосет-
љиво измишљани питатићи били су бирани, као побору у француским школама у акадес-
мију, али то тек ох петог разреда. Дука Рудиј, учио сам ~~се~~ ^{погоди}!

Четки ој најбољих ученика, најбољи питатичар и скверник
био је, у шестом разреду, Мија Фрунић. Чечко је због неизгубних породичних
разлога закаснио мало са школом, и имао пуних тринадесет година, ушао био већ при-
лично и у четрнаесту. Учитељ га је, наравно ~~и~~ ^ипет добровољно, спремао за приватни
испит из првог и другог разреда речице. Мија је био син Марије, уловине у тај-
мач, и покојног, везда напитог ^а као укаб другог мантиерије ~~и~~ ^{на житној} пијани, ~~и~~
уједно и тутора при јелмој од "српских" покана, ~~Арсе~~ ^{Аре} Трушића. Умро је Арс ~~и~~
теко превремено ^{али} ~~отежано и неочекивано~~ на некој манастирској стави, на бланију, ~~и~~
у свечаном појезу и великом метамисању. Јакио се био и он на поје цркве, и није
више устao. "Умро у цркви ко стари патријарси" — говорили су љуѓи. "Опрестио
му Бог пите за добrotu његову". После ^{не} Арсике смрти, ^{не} Марија, сатрома ^и јене почела ~~да~~
говорити — то је онда било ново — да је проктетерка, којако ^и ништа до своју раку
снагу и уписа се прва ој жене у чеку заједничку рачника. Жива, ^и попуштаста, времена,
натаџија и поста и пријатеља. Али је много напуштала кућу и дешу. Увен је

тешко било и остато склопити комбати и посвој венчак ће, а у ово време поготово.

Мреко је веома почешће, уваже неки договори или разговори и, наравно, по мушким избору, увек у пивари или у бирници, чак тамо најчешћим. То је врло време бито и хоста ново и смето и опасно и смешно. — "Марија почела које нас сманилију жене". — "Марија шпалира, а жена чак и знају." Мух јој био човодник, писац књига, а она свакојаковићка, ко зна кује тумара и шта речи." Готино иза теша, а у чине је било и горе. Патанка је, што би се ханашким речником рекло, вечити злоба сор. Дана Маријине испављене по читаве дакле сама себи ухарише такође у некој протестарство, бара иначеверганизације, често и сваким без потребе. Две ћерке, место Јакутму хотач или једна мајка, једна старија од Мије, почеле "искушати" и ученјаку, тражила мъван. Мија, чако је био бистар и поучљив, шта све мија радио. Ишао радовно у школу, прао чаше у некој каваници, чупао тојку у порти и хречио попине, ишао у рибу са власима. Учитељ ужас времена није да то знао, а кад је сазнавао, да је Мију својој кући, и с њиме разговарао, и овако и онако, и напослетку оставио да буде училиши ити. Мија је поступао, изабрао да се окане свега сем школе. Мајка је се потпуно скагала с учитељем. Али Мија се навикао на друштво старијих, и тражио је тачко друштво и учеље, сака не да је, него само да прими уз уочотину. Феба је страна билој томе што је Мија учеља учио од старијих, и да је учеља веома опасностима у којима рибе живе, о тову риба, умео казати што учитељ није знао. Рђава страна, Мијине највишке старије друштво представља, својим круговима, била је у томе што старији људи, и прости и не прости, уживају да тешка и матића квадре, чако се то најže, а требато би да се још општјом речју каже. Најчешће поизрадени и збуни се, ори се смеј и матори, искушења се степенују, ток тачко ~~због~~ више ~~и~~ не првени, поште чега матори опет ухвају у смеј, само ~~се~~ другим и кругом смејом. Мија сре биљи. Спрема учитељу што треба у матићим разредима и учитељ га, у шати, ~~се~~ ^{због} свог јим асистентом. Нова част је да је училиште знателије.

Некако се јавује да **новија избирачкотворба** ће се

21

МАТОВ... ПИМОЖЕ И МА ВИШОМ ЈЕ ПОДАСНО ЧОЖ МЕНЕ ЗБОГ ЧУЧЕНОГ НЕКОГ ПОВРЕДА
ВЕДЕЊА В ЈЕДНОМ САМ ГА НАШЕО БЕЗМЯТНО У ~~ПОВРЕДА~~ ^{ПРИЧУВАНИ ПОРЕД ПОВРЕДА} ПОВРЕДА
СУВИШЕ РАНО; ^{ФОРМО} ГА ЧУВАТИ. ИМАЧЕ ВИШ МОГУЋО БИ ЈА СЕ ПОМОВИ ДНАЈ ПОЧЕШЋИ
СЧУЧЕЈ У ЧЕКАРСКОЈ ПРАКСИ; ЈЕ ОТАЦ УМРЕ У ПЛЕКВИ, А СИН ТАМО ГДЕ јЕ ОТАЦ УТРЕБАО
ДА УМРЕ.

Мија је очувала редо шестака по разредима, а сада најважниот по четвртом. Имао је когнитивни час постапајући спреми скине (можете ги објаснити) и неке спроведиши за практиче опити из физике. Не може се казати да је се током усуглавијетем разговарало више, но срећатим ћемимо, али се показати ће се ~~да~~ ^{много}.

Био је скратни и високом попада става у главу и да је ~~некако~~ највише волео з-
га на ту своју ставу потсећа ~~евојчише~~. Ставио прву женску скамију ~~три~~ ^{буков ротн 11}
~~дрог кратковиле~~ ~~евојчише~~, али говори ~~другој~~ скамији. Оти стави ~~на~~ срета прваза из-
међу скамија, намести маншете, и чека да се скупи крвашко око њега. А кад се скупи
~~из левује~~, поставља ~~питаја~~ глаха зајтица, изврједима животиља на скамама, овај помену-
~~је~~ тајну господинову у вези са изјутром у окопину, или и позаље, бројком по ~~Дунаву~~
Дунаву. Соке је понекад постајала тајно живију разговору с Мијом да су је хука-
рице траеле за касању; а Мија би опет постајају најпажљивији као Јана, стиљиво
пружи свој вечито стаб шртеж. Знало се да Мија брине статичу бригу о ћеним пр-
ћенима. Некада поправи, некада исправи, некада учеји ~~Зеничку~~ руку и боли је.
Смеј се орио кад је јаком цртајући на тој начин разబијани ставу, Мија почита-
~~вач и~~ узео џеничку руку као мачак мига, а става се међутим живо напрета. У
том би зазвонило звонче. Цела жура на својместу у ставу су некада да учитељ
уће; а Мија још не пошао у свој разред. Учитељ узео мало ~~сјај~~ ^{учитељка} погледао
госта у мејвре, али гост стоји. И бито је након и смешно и мало непријатно
кад учитељ ухвасти ~~благо~~ за рамене и пренесе га преко пруга. Зашто је ~~Мијево~~
Мија остао у туђем разреду пусто званично, нико није знао, те вероватно ни он сам.
Кад јечко почине, или мисти да почине, претпостоји ^{отврстост} и ~~сјај~~ око је се ужаско ~~благо~~
у љенирима. Учитељ је ~~некутим~~ свега јунешће добро разумио, и љубавље га испре-
тио рекавши му: Да видља, Еато.

Како у свима четвртим, ~~петим~~ и петим и шестим разредима
мади овде је било вредње, скучни, записе на скамјама, научњине у чеповима као пут
хобанивања неких речи из гужве како се не може ухватити ко је хобанивач. Било је
је у ходнику конкретије, било течачких гатачтерија, било неких трка извођишне скамје
око једне девојице, било витешких ^{бојају} збора између пријатеља: ко је јачи ко је
храбрији, ко није никада изнекрио круга и ко јесте. Таки су мушкарчићи често у-
мукли али су, Кога је већ изашла избрисала ^{ко} њиховој скамјији запис: Сока воли
Мију, а Мија воли Јану¹. Сока је опет ^{жешта} пељу у цепу свога капутића: Кога
се никада неће узати, ати ће се њем ^{ко} ће оженити! Ни Кога ни Сока нису чигта ота-
че. ^У ту их је њихов учитељ учио како се треба уважети према ^{жештима} који по-
ручују поруке а не смеју ^{да} их потписују да имају ^{снажност}. Рако почиње и та гајост у човеку. Учи-
тељ је за време ^{богдана} ушао у пети разред и на очигледно некотико течака мирно избацио

са табле њему чичко упућену прво безобразну поруку, ~~Многа~~ ^{Следећи} је знао и умео тај ~~ж~~
мирни, ~~ж~~ чички учитељ. Срета се по пажњи не јединога од својих некакашњих ћака
који би пропао у земљу од стика ~~и~~ ^и му се спомене шта је некада шарео по кнупама,

А спрета не је уногаји и даље шара анонимна писма, и не првеми. Шара сам себи

По гласи гаји ~~потеш~~ за звон то тамо маричито где "стушкиња" има да лежи
на. Мало се спата ћете. А касније, ~~безумно~~ избиве ћечка који ће на његовим вратима
зевати ^(ко зна, можда). А касније ће погинути на укини ^{како} демонстрант за ~~боји~~ животи
стушкиња.. Учитељ Дескован је све то звao, и чија ~~каже~~ је: ово и рече да ~~прекиди и он~~
~~зеви~~, и се шаљи урве, и блаца у себи имаш, аз утвђуј! Што се, чоме ~~зеви~~ зеви? — Не рутавај,
~~зеви~~ зеви. ~~Зема~~ тешо купе, то је краћа. испитите што ходете на таби.
Ко први звии ~~небеси~~ и ћути."

У тоби, ~~што~~ морају помоћ и пити... Каптањ ~~Раковић~~ прича ми, каже, пре твог
очува ~~што~~ си чам ~~што~~ сачуванима погимута. Јегнога је ~~што~~ захтево пијан апсеник
нису га добро претресли имао је мож. А чи то паматњега така нико не зна ко је
из пушке убио оног Јоког, он је обилазио патроле. Јум-јум, и готово, оже шта
човек пој земљу...

Чевојчине гутају речи. У ју нешто сасвим ново. Мија
расте у њиховим очима; некако им је сасвим, ~~што~~ сасвим хручији. У исти мах
запиташ и Кока и Соке: — А тајти ти ~~што~~ виниш и оне што су затворени? — ~~Што~~ ти
има и женских у затвору? — Јаке тврепти: — Немој о томе да причаш, Мијо. Ја се
бојим. — Как се бојиш, немој ступати! — пресеца Сока. Мија, пун искуства, већ пристаје:
— Прозорци на апсамама су кол нас сасвим чинки, ~~што~~ додељују право у автију, где сви
протазе. Та је теебе ~~што~~ жиже, само политички апсе, а тамо је, у Србији, тамо је
~~што~~ глохене шипке на прозорићима, друго, тамо су тамнице.. Кол нас, кроз ~~што~~ све могу да видим.. Неки апсе-
ници чео јаки чини у апсам, ~~што~~ рате по аграхи, и већ су јаки мајки ступати, и
тако је као да и чини чинтакиви. Можда и чини. Вми и певају. Ја сак већ знам:
који певају ти чини много криви, и сутрастан су већ и ~~што~~ вини. — Вешто су ~~што~~ чини
и ~~што~~ затварати? — пита Сока. — Зто што су скитници, немају куће, иду у криму, ~~што~~
спију се, тучу се. Па их посте апсе, ~~што~~ престерају, па опет у апс, па сеје ~~што~~, нема-
ју своје крүштво. — И је бија ~~што~~ волела да сакитници — барјачи Сока обећа рукама.
— Ти си госпођиша, ~~што~~ да знаш да међу скитницама има и женских, жене и
чевојака, каже Раковић. Чинки су затворени још и зато што крату и шверију, а
жене увек само зато што скитеју. Уу, како су попељче теже, и прљаве, и ружно
говоре! Жени је једна новинка нешто ружно, ази је лопта страже и притаје је.
Уу сам од стракара да и тучу оне апсенике који су опасни, ити прете. Пре ~~што~~
некотико јака чено је јаукао, и ја чинам ~~што~~ могао да спавам југо, све се то
чудо кол нас, ми смо сасвим близу апсама.. ~~Пре~~ смо стаковали ~~што~~ врата до врата ~~што~~
са баба Јоком и њеним чадом учинима, а сак прозор до прозора са апсеницима. Како
се то ојјетарел ~~што~~ примени, ~~што~~ да нас је кошава пребашта гле чикала чинимо бичи..
— А ја чи носиш понекад апсеницима да нешто ~~што~~ погледи? — пита Јака. — Носим, узбор-
ме ја носим и хлеба и сира, и шта имам само човам да сачувам да ме нико не пизи.
Не сме се са апсеницима разговарати. ~~Пре~~ неки јаки су ухватили да вешавишти
чулака. Цео јак је ~~што~~ претао ~~што~~ врата...

је тражиа пеоја да метне у гувам Јесу. Постоје су га отпети у тамницу. А има сат
један што је убио жешумана ~~такша~~ ^{који} на рукама сам је затворен, и сутра ће да пре-
вести у Сви. — Тамо је тамница, је ти, ^{** Радо} је у тамници, Мијо? — пита Јана, и сва
урхе. — Не знам. Питao сам и ~~да~~ Радоњача. А он каже: "Не питај, и пренести се." —
Јан се крсти; си се смеју, — Отсети се, Мијо, што пре мотим те; и немој да скри-
шаш шта говоре; и немој да икш код ~~касарни~~ у касарни, немој мотим те. — Нико се
више не смеје. Депа осетиша, да свој начин испоглавеша, како је велики простор где
живот не вља. Ухватиш се, испод руке, и стегнућа ^{које обично} ^{заборавиј} кнупче, ~~врлојично~~ ^{заборавиј} фена.
Како се самртио упадаше ој приче, ој поета, ој миша, а шта све морају да трпе и да
претерпе.

26
Сада је си паметно јете и знати да су она увредите и да им то није заступило. Имаш
она каквих се једино има, чувај га и воли га. Домирити су се брзо, и некако сви
твоје штете је опет љутите Соку, али добро је спавате посте буре, а тек сутрадан
се опет сетите шамара, и осећате га је пуче. Но и то је ~~што~~ нешташко кад је ~~што~~
~~што~~ је отан тога јутра опет има ~~што~~. Нитим у школу гашита се од пана, и тако
стигна и у разрез. Истога јутра, Јана није уочила ни пропис ни петанку, и није
знати течнију, и ово постоење је бито танко чуло да учини умнога није сам про-
пено у земљу од стига.

После, Е^{всё} како то већ бија, све ^{се} ~~смукано~~ што се ^а

— и је смешто, то се затрпашо стакицашим и убичајешим. Тако је увек ритам не-
воље, ага, болести. Кад започну, уваже по правилу исто енергично, ~~кој~~ би било потпу-
но јасно да су ту, и да је можда најгоре почето. Затим, стечује бично најбољи
облик најгорега, ~~кој~~ би се човек спремио за мање забре облике разноравноте који се посте већају. На овај, тако, са променама борега и говега, настаје карика, ~~која~~
постаје обичност и пеограм, ~~кој~~ болест или зло не изменава и најем као
што су и почетком. Мије, поема томе, и даље затари у касарни, али не подсећа тани-
о апсеничнима.

јум не прича јевђинама о апсу и ~~зап с маб~~ Јаким отан је поктомио Ђерчиј
јечу ој најчешћих својих књига, са много стика уа путопис мекога путника по
Африцији, ~~вело~~ стрпљиво јој је објашњавао ~~мате~~ ^{наје} и регистар стика. Господин Васа је
засам уана добио читограм тежине; и ~~чагозавко~~ је глахар у госпа. Јетку која се
бринула о његовој исхрани, а Сока је блажено глахата у она и ~~изаш~~ ^{рого} посте ~~оног~~
чука мочита сам Бога да мој тав сак сваких ~~сам~~ уана добије по читограм. Само
су прве маочари на тим мате Које потсећате на ово јутро, али то је засака био
~~што~~ најбољи облик најговега. живота на Које: крупни нос, и унаделикански нокти
да најчешћим обрашћанима, било је смешно и туго те погледати. Њани немитост
запитују, а Које, помирена и сака као чвек, признаје мирно шта ју је скант.
Не мијим добро. Смета ми свега то, вијим птако као тимурим. И боти ме понемај
гтава, ето ^у в потиљку. ~~дома~~ ^{Ако} / ^{наје} птачем, ~~се~~ ^{се} љути. Ето.

Већ се ово-око и поборавило и најчешћеметата
недавно времи лето. Једнога четвртка попозне већ прек шкотски распуст бите је страховита врућина. Јутки су прозвани, ако су могати са некашеним матима

на глави. Њани ~~јеси~~ вишеваздуха основне школе који маху у школу и свако попозише, безмако су сви изостали. Учитељ ~~јеси~~ воле му хута, ~~јеси~~ ове је на Дунаву и у воли. Четврти разред, од херојична, школе су само три хевгарије и Господино-ва сестричина. Ваздух је гушко већ од ране зоре, сумње пржито, од јаче симболе светости су Коху јаче болет очи и вете је једнако жмурило. После првога часа учитељ јеврејски кућама сви хешу. Кохи је позајмио свој велики чишћебан
да боде заштити очи. Наредно да су сасве три хевгарије стапале под шатру. Коху
у средини, а воле је јежко, као неку степу ставши, Јана и Соне. Учитељ гдеша за-
јима, и сметно му: испод огромног чишћебана виле се само три паре танких, малих
женшица. Па му обједаваје ~~кохи изабираше~~, учитељ му се, напротив, да тајена је
изнанајимису бита смешна. Ето ~~јеси~~ по ~~јеси~~ им, саме мате, држе се под руку,
штите се, воле се, а нај сваком од њих стоји нека сваким хевгарија супцима, стоји
им, као свима људима, можда и љуг властак, и можда једнога дана, сусрет и ~~онако~~
бито, у јединству, неверице да је било што је ~~било~~ "Ваш ми је чито што их гледам под
тим амретом, стиснуте као три пињичине ... Еј, кено, кено... Погледе за ~~у~~ ~~у~~
Дунав... Тамо је узас вљеза пет моја школе..."

Пачака је тоиста потпуно опустела. Што је гој могао, отишао је у волу. Каравај, многи теже ног куће, гласобољни; мештавачи се превећу у вебре, на хлебном мљу; мате изаје, читаво тије рибара спавају сви се у син башти от зноја. У порти, у парку, само муве звује. Око пет часова јутра, потекла објати, и пахоне чинко по чаршини, чо сваку кућу најахао по јетам. Чарштења гимљавина. На муве као украпене љугачке сабље. На овај отујми ветар који је тако нагао да се никада не аза откада је дошао: у њу утире, зарадило се, а сада прашими као об ћелике чигре. Дунав ћестао, у око, четрима хиљадострука. Изгубете испреј разни метле, блеудче тепсије, мамоти ужета, котарице, Искочите шегрти у тоз завобом, и онога часа сви и ћестао у стварном пљуску. Тотика се вола, да је жуборило по јаворима, а по крововима стојају растајуће купиње. Не обједном, као у објекту наспуштену патину, токоми оставаше, инструменти се разделише, и само се чуло како тврдо трготе вола из препуних очица, и тамо, ^{туржавац} пијеши, ^{пјавитно} вливаш, ^{капаље} течност кроз решетке у ^{капаље} па у дунав. Резултато се обједареј. Само се по матим местима може видети како се свет посте

непогоже речује, скреће никакве што још није крај животу ивесељу. ~~Постаје~~ ~~бес~~ ~~брзо~~
нова врста шумова: тек бесих ногу; тамјекаје дрвених сувога и попатала се ~~начина~~ ^{ки}
очушка у тесту ог блата и ћубвета и покијаног зетеника, ~~је~~ ^{се} прене и пожари
јеш ~~убедљивим~~ путем по којој се ~~често~~ ^{често} најимају зачаснички мухури. Започињу говине, ~~и~~
питају: сви живи и зурави! Неко чак и посје, али се осећа да није озбиљно. Гра-
ја расте. Човек, пошта је от ствара ћутао, воли да виче и говори ~~киши~~ него што
треба. Дени у час ~~жачима~~ ^{жачима} новина чамче, и чине ог разности как се меки чамци
сувише прымочи, отежа, пътегне (и бујина) иако зећ малаксата, са ~~чакоти~~ ^{чакоти} помесе
брзотом.

и ~~трећу~~
Разговарејте пресече отјетном вест: твоја говојчице се мису вратите
јиме, а и сакајих никога нема. Чеша из кухиња разсејају само
стекче стигче на купаље, пох веланим витком светеци и па сарај
и у купатилу ми је ~~било~~ обати. Кроз гувару вест некако
из ветра, укваштаје су се разне друге вести, и мишљења која су сам
астих. То што су ове аести говорили било је пуно бесmisла: према-
мишљењима већа су се бави на четири места углавата, или се уопште
и уопште мису употребиле за купаље. Аје да неко викин: ~~деву~~
уги: ~~деву~~! Али говојчице се мису јављају ми мртве ми живе. Ви
чишија; крај обате се преше чамци и тогаје у њих чанје и риба
е; и пије на трима погодије ~~и~~ у кућама неко време су се једнако
злате. Томци из ~~злату~~ појахаше коче и пођеше у обату. Господи
и саму под тврдо од своје куће до реке и то кућа свегих ~~тврђу~~

Ној пака. Нико ништа не зна. Људска шуми, кријају чланк моле
и нове воле, и не њима, изравно, ни ~~нико~~ ни трага. Радугови по падинама бескрајни!
о лени, о поводишама с купатиту! о Богу. Сим се утвори месец би за коју нико нисе
коши, потрза се Бог. До понори је било преко кундем-брета, и пусета по наупама. ^{По осједар}
ово што се добија, искогаји каменце, корчуја дрвју. Задовољи да ~~живите~~ ^{који живите} и да
помоћи се ^{који} пачникама и иначе осети ^{глухо тоба}, а посте ^{желе} месец би или звони-
на, још много ^{дрве} јасније. Домаћи се ^{који} по трећи пут врда ^{јасни} је чи капију зема-
њујући, јер се желе боје! ^{јасни} ту смеху, чкињи чео не гробљу. На магистрату ^{који}
туче ^{јасни} власт, те ^{који} пачникама броји угарџи, не само ^{јасни} потогину

29

назад је је гвозде ухасно кугачи ~~зуби~~ и мисле је би то требало реформисати. Највећи мир, позадински мир, Аустријско позадински мир, гвозден ~~зуби~~ виђе било чија побуна ни рата; и још и овај карактеристични позадински ~~зуби~~ који је ~~зуби~~ је као ~~зуби~~ се позадине истимски престраши од нечега крупног и ~~зуби~~ али још увек ПОТРЕБНОТ ~~зуби~~ У време би могло распрати, и сутра ово уставити, и регуларно ~~зуби~~

» Позадински функционисати.

Чим је ~~зуби~~ мирни опрети ~~зуби~~ сунчани је сачињујући ~~зуби~~ жетави око шесреће ~~зуби~~ нагађање и комбинације ~~зуби~~ у свима су три ~~зуби~~ крепче ~~зуби~~ чименцијама, утотико више што ~~зуби~~ погодење ~~зуби~~ остајате у необичној раздерници. Обе ове зетворене, које ~~зуби~~ капије не прозорим, а ~~зуби~~ мијеваште у каменкарију. Сунчавање се не појављују. Чак је и почињају необично склонија. "Замешени" су те посте, кажем је ~~зуби~~ вети неко. "А ја сам вама то казао пре него ви мени, мотим ~~зуби~~ се тв зна. Но се ту пренеси ~~зуби~~ чеши и онај двојина се гушају прво у очи, са изразивањем; који ће от њих смети преватити преко језика ~~зуби~~ више и јаче. Нажалости су се. Докторе-Митутин прати, оборених очију. Неко га не пресвети, оборинско ћутећи. — Могу вам речи да има и четврта "погодена" кућа: ~~зуби~~ учитељ она несвесније хене. Не могу ја га смирији. Ван себе је. "Нека сврше ~~зуби~~ скву горику иначе знају, је не могу стати пре ону погарну кашту" Уговарају се у некој варошини осећају узражавање. Сунчите је ~~зуби~~ стварше" — рекају би неко пиштено и искрено, и ~~зуби~~ учином даље, као да бежи од тога што је ~~зуби~~ ужасе. Један од оних двојиша пресечених лукамата ~~зуби~~ куће: Навање господин-Васа је ~~зуби~~ ми заволео Гавра позајмљује и, мора се призвати, лискетам је човек; а ~~зуби~~ Мимић мије и ~~зуби~~ важна личност, али ~~зуби~~ баке-пости, некако бруни ово привилегије лете — и бројиво обједавају умуш, као да је сам себе пецио у срце.

Тако три дана. Нити се што вили нити се што чује.

Новина се ујутре разговара: шашта. "Неће их никада ни наћи" — "Нова их вела избанити". — "Шта има да избани: паку ~~зуби~~ шашта лепа" — ~~зуби~~ Ње спат пренеси разговор.

Позадина тешко подноси тога да је ~~зуби~~ кеји нема реп, свеједно да ти је несвесна или срећа. Још један дан, четврти; тада се ~~зуби~~ госпа јави са опсећенијем блигом: — ~~зуби~~ Ама шта ти ћуши ~~зуби~~ једу! — друга госпа развише усне, са правим сажањем, али ~~зуби~~ прву госпу: — Ага питаши! она двојина газда, да си живе и живеши, и цакови и сангуни.

Скакачи пуни и препуни. Имају чак и сваку свој буњав у ... Мимић, то је уврата ствар, и прво је чула да се Јанчић не живи на пијани. — Но та је то чука гостаји-
на Трикчић, некшићина Мимићева; попета се на прво и не узати: једна ^{шено} Повезана
^{Анка} ^{кошача у роби "} глава ^{искорен} између лвојих врати, и са ^{степим} Фењерчићем замаче у ^{погон}
поприм. Њако посте зачу се брзо урушен ропан заклане живине. — "Немају ме-
са ^a навазно ко би га и имао ^a ову већину... Да јије отишта башко-кошачка? ^{баш}
Анка ми ^{десет} реуе: Немамједно поће у везеји, а она Башко-кошачка не ће престом гарчутити,
а камо ти заклати... Сачувай и сектони — пешчу јешто у среће и гостејину Трикчић —
"Что кажу: сувише је страшно.. Олјеларел, кас гром, и јаш горе: жити си што ви-
лео ми чуо, а мене нема — који је свијаја приступ избегао перфуме и перфумара.

То смрт без забављајућих сцена, без смеха, без јеђења
крике, без суза — то је вареница и стравило и забудиваче. Заглавају се љути и
своју лену и премиру. С друге стране не знају чиме па се доже према
суграђанима који (се, ато затворити и бути, да си знати чиме да се мњујеш)
би несрећни љути олјеларе стати пред њих. Премину се најчешће то стање посте
пумих осам дана: од межде дне остати скоро сами костури, једно кичице, као да
су говојчице бике вазне или се грчевите разгорите. Народине се споразуме да
датују раскивају, да их сахрању у заједнички гроб. Узвратно би би-
ли, можда и немогуће, растављати и састављати оне костуриће за посебне саж-
луке и посебне породичне гробнице. "Ни умирете, ни умре, прости местата" — шептао је неко за погребом, који је, према свему чулном, морав бити што је био
небично јељоставан и тих. Јакна лене су иште мирко, запреташћева што нетај-
јелика скамија може олјеларе да умире. Госпа-Фика, мата и ситијада се распозна-
вала међу својим сличићима. Госпа-Фика, увек тактична и одмерена, осталла је кад
кућа, ботеска. Ни стариша није иште за погребом: скоро испрошена, на већа се да
иде на гробље. Господар Гавра ћеши пакет свећа и велику бочу зајтица. Господин
Васа и Мимић, иначе баш не најбољи пријављени, илј један парел другога, ати сваки
заглавак у свајутачку. Нал гробом је свега чекотично речи рекао учитаљаја.
Већ су сви мислили "да је готово", кад учитаљаја извучено из сопа званици: —
"Лути браћо, да ли чинимо сви који смо овде могли што учинити да поживе та же-
бра лене, или је морате тако бити.. Пре осам лана жива бића, какас прогони ситних
коштића — чеће им бити тешка смрт у чијим снажним земаљама."

земљи бити тешко.. Сувајмо лана! Прослите ми што тако говорим; ја сам учитељ и
враг мате лана, ја звам како су заплетени и осетљиви животићи мате лана...
или несвршак говор, три свештеника сручише гомите таки ъвали набраша
обре, или због учитељевих речи, или због поповске обавезе. Жена су плачала.
Почеше да је пају нека жене, ~~жени~~ се гуште от плача. Гесполик Васякашъе, Он и Ми-
мић ухватити су се сада испод туне. Пуштање ~~туне~~ новчаника у земљу бите је јас-
наво. ~~Нојине~~ очеве гласно је пају, газда ~~Газдат~~ као крпа изабравши јата све-
разлици сачупљенима зајреме опет још у призи. ~~Саштеник~~ ~~Газдат~~ на ~~Будоване~~
мес скирају оружје и бакају ух проквачама. Чура, чих, само вику, чека Јујскер.
Баши из Петога ~~Газдата~~ у стику рима и саниранима у рукама, стоје поред раке; а Куз-
нецова (се на сак роб) сви разинти, и се разинти стапи су поред раке и стапају у руку. Мушка лана
веле и да замју, и да памте, и да осете. Свим постепљи ~~израже~~ је учитељ. Постоји
роубни вратованим треба исти бројевије. ~~зраки~~ па страна. Срећа бити разинак
изумћи њега и грабња, Пострани пут, свим постепљи пут их је ~~изложио~~ свим
ишебраном, а сада су све веле пракинута. ~~зраки~~ и то је су након тога
читај и пишти и ради. Запишу се ~~екатину~~ човек и чист је прему него гроб-
ље. Само затгренутак. У петаки жара гробљанске метање, сем покажао, пред

— [Погребу веће када у току пака није било погреба.] Гробар с јелатом и мимиком из ~~Мугосбог~~
селога читаје паке пингвине. — Вентими и сачувај свакоје — покушава да остане у ститу
дланчићи ~~да~~ азбуком са ~~мома..~~ Смо чини миса за онакве газде, сахрана је била сувиша клаот.
Дакија ~~поста~~ погреба патијка се још није смирила.
Шта ћете? ~~Х~~ћете да видите раније, иначе је још једночко веровати ~~да~~ их има. Мимија Ветланова
види се у брами и прекорева. — Ако имате ти ви лушти, знате ти ви што смо уложиве-
ни! Није то смрт у три куће, то су три смрти у свакој од трију кућа.. Не знате
шиште! Васа је божестан и ~~не~~ примају. Мимиј и да посвоји, али ће то камен.
Када ~~је~~ време, знате запасите се буре петровеја, и чисти има и жалост и штету.. Патиј-
јака је ~~имала~~ и ~~увид~~ ~~давност~~ и стрпљење да је почека ~~које~~ да не ~~избие~~ и пак
прогоните и показати ране. Али Мимиј, таја чикаја ~~рама~~ показати ће! Томе се ме-
ра судити. А првени фоторез ~~зма~~ се чита. Но њему можамо сви поумирати и могу
сви мртви поустајати, из гроба, — ох чита. — Али како се сажива да је Мимиј поклоњено
у Дом за сироту у једну све ~~Ч~~ашине ~~бу~~ писаљке по постельји, мада пушта

52

Повећајте мишици на љубаву страну. — "А хће ли сас гласимоши. Васа поклоните Сокиш мираз? — "Мне се поглашава, као мулкарни кад је сенини упитају: Има ли ме је гласа против њега откупимо главама стожније и што се икада је погласио гласате... Кута је Позатина ботеташа и капитата. — А кад си већ потетиши рец:

Умеје са са тестаментом првог жена Гаспарић-Расинија, њене матери? Смајаје
одредите жарочита расплату грађе са чланом куће и вишегратом за случај смрти
Гаспарић-Васине или смрти њене или обе њене кћери. Не тиче то већи број у овом
томе? Енергичан једногласно откачимаште главама.

живота, своје говорности. Рекох ли ти то већ толико пута... то се онда настешује кроз крв и кроз обичаје. Ти визиши љечији свет, и врто визиши уско. Учитељ отреса главом енергично, и охјакареј по свом обичају засмеје се: — Знаш, мистим да би никаде онда ~~назад~~^{не}, как би у јединим окрасли учини ~~таки~~^{се} а у другима учења ~~и~~ учил ~~окрасле~~. — Ф добро, не, гаш своје ~~јачине~~... зде није било и биће, ~~намреднику~~ њуки и поренком из патакају, а моји су остави ~~назаду~~ петље живота ~~патачкама~~. — Наредно,

I Сваки и хорор из ми предмет и зан — ако то су појединачни стучавјеви, извиђачки програми животаји раза. I Те такве љубити вокација сами, или певача усами; концепцијама се вељају и одређени ако су они ни, свеједно је охвате су поренком.. Овај наш Нимић мистим да ће се патаки. Да га много волим, и врто раза с њим разговарај, али он се да ће маки, и поводом има! — смеђе се учитељ. — Само који њега су изгледа, рјаво организоване дече смеше: мити може да се откине и беки, мити може да се помире и срећачко стучи љубима извиђачкима у месту где се нешто.. Имајети велику извиву: мит је доктор, мит је учитељ, мит је аустријски чиновник.. — Да, да — глажео се доктор у човеково ~~зев~~

извиве — да, има Нимић намредних способности, честит је ~~доктор~~ али нема тересобиме вокацијом сјекињеше, упућене скрећеше... Питање је сакас где је вокација: у природи човека, у неком хару његову? у професији? — У крви и у трахицији, докторе! — Лоза, да богдан опости што уласим у твој речник — и још и вакши која се зове култура. — Немић је култура, културији од мене и од тебе.. — Ох меше сигурно од тебе, не знају али у његовој култури не постоји свет, свет вам аустрије!.. — рекох ли ти мато- час за Нимић не уме да беки и побегне! — Срећа, свима би нам требао, свима и срећа Србима који смо се известисали као изуметиљке, у овој великој кржави, културној кржави тамо неки горе... Али визиши Нимића бије још и несрћа.. Срећа и несрћа то су фактори животаји животу влашара, и животу просјака. Имагије је јежу у мајгори час; коштавије материјална немоћ му убија таки, и сак још и та ужасна катастрофа сајеким хететом.. Може ли се Марко, такав стожен стучавј, стожен почевши од Аустрије и свршиши на Дунавом који бави, може ли се све то спложено свести надежам, на неки јекан узрок, као што ми, текари, а мистим и васпти тачи, погрешно верујаји узаки траке. — Мистим да си поставио тачно питање, важно питање, али тешко питање.. Често сам мислио, глажејући сваки по патачким, у животу

других њуки из евоу врбн часу и у Мимићев рекао бих да је Мимићев живот

се в ох постелина. Ох разноразних постелина, у нико не моте смати чарке свих
тих постелина.. Узрок ја шта је узрок томе узроку? па све тако је, у бескрај..
Изгледа ја је чарк стучајност, а постелина стварност, најтадош. — Јасам мисти-
ца је то само кој мас у меумими стучеј, поптавити се коњи, стучајно, уве човеч-
са напунити тубањема, стварна постелица, али биће ја је уопште тако.. та, та, узрок је
стучајност постелина стварност. Рамо тако се могу извојено бевати иначе како
рече краје, нема! факте, се узрака, него дохвати постелину за рат, и, ако се
игла може, промени угас живота.. Даки оном Мимићу ја беки — ренимо у Бразилију,
хапеко од Аустрије — смеје се доктор Митутин.. — А чак си већ тако хобар ја пекаве
и мас васпитаче јекано спрежеш, ја тештам шта ћу ја сарким мојим, или шта ћемо
обојкина сарким најим Илијом? Јасетам ја се у њему, или с њим нешто хотаћа; да је
мена стучајност која може
му прети постелици узрок некој постелици. Наде-
јући вишегран неко треба, и је јаше паметак како треба — а узрок је вижим, а кришице
мислим, је нема. — Погђи га сутра кој мене у Криканију.. или — смеје се доктор
оним својим благородним смејом који је тако добро чинио његовим пешџентима —
или му саветуј ја заједно с ^{за распитак} Мимићем беки у Бразилију.. А сада, ~~после~~
оваквога матег разговора, ја ти чакам још ~~што~~ нешто, велику моју утеху: Чо-
век има срца. И у паташни човек има срца. Јасерујем у једину аристократију, у
аристократију човекова срца..

XX

~~Вај јаш Мимић, мистич, и да се патеши. Дали коли њега има некоја рђава орга-
низација смеша: чити може да се откине и бржи, чити може да се ~~напада~~ прета
скупим ћумом. Чуди људовит скроз честит — никоме није от користи, ај праве же-
ристи изузетнога човека. — Јака способности, и када је хема вакцинацијом сјеви-
ћене, упућене, одређене. — Бије га чадрећа сувишна, крагубла жена и ~~чадрећа~~,
јруствена и материјатна љубоман убија јух, ај и та ужасна ~~напада~~ са једи-
ним ретејтом. Може ли се такав стожар стучавј овости највећи чадак, нека је ~~напад~~
Пагко, Злати, да
погрешно тваже и течани, и пагатози. — Кончавај ~~и~~ тогданим из ~~нападају~~ да је~~

~~Мимићев живот сав су постепеница~~ а у тој није имао чак и једна стварајност...
Хвала Аристократији, дописа.
~~Узрок истакнутина~~ ћете, ати шта је узрок, нацијапостепеница или стварајност. — Ве-
јим се да је узрок стварајност, и да грундије не може ни бити, але тражи узрок
што зграби постепеницу за врат и премани угао живота, како Ми мију да бежи из
положења... ам кад су већ био тако добар да течара и кад ~~пак~~ приближим
и срчиши да те питам: што је са њим мејим, па зво ухећеш шта ћемо са њим
направити? Увасијам да се у њему, или с њим, чаште логања, да му прати,
како ти чешаш, чека стварајност која ~~да~~ постепеница постали тежак узрок. Чити је
у чико вишеглава како треба чити је тобар како треба — а узрок ненадим, а кри-
вина нема. — Пешки гаситре ~~који~~ мене ~~да~~ саветуј да заједно са Мимићем бежи
из патника, ~~да~~ масује се доктор-Милутин, благородно како је само он у чико, ~~да~~ са
сопственом ратности у чико мује, свејељко. — А за разставак посте оваквим чаштима разре-
вера, ја ћу ти раније још једну ствар, ветику моју утешу: човек има срце, а у чико
патњачи човек има срце. Ја варујем у једну аристократију, у аристократију човека
који има срце...

Деца је јесен, беба та јубета времена ~~јесен~~^{јесен}, највикограти они са старом вазом и они са ~~америчким~~ изгледају чве ~~нана~~^а бескрайна сватба. Вико се чија, ораси се тресу, сушице се месе; уназад је от шећера и тире нес време. Тако читав месец јана. На око ~~засвети~~ католички ходијају ~~чаробња~~^{Свијатки}; српски ~~гребар~~^{ам} вики, превиорује: Цвеће, шаље се чаштага појести. Сутрагам, по свима криз ^{се} темам, права прва јесења ниша, по која пауљина смрта. Сутрагам, извештило ^{се} теже се пећи и кува се бељи руцак ^{се} застујено. Сви јеши терадују ~~зебре~~ ^{зиму}.

Зима. Ако матрона тана вијају се с ветром, расцепујавају тробоје око чувању у кући и питају: може ли се ~~напечатити~~ пакачима с ногу појести и добију ишчекачима, или

шамар је шамар. Сах ће појас, руцак је џини; изтвара, не сметајте ту први преви
зимски хем патака је чвр стакане бавникова стакна! трпаза, ве сечи разговори, ве
шарена вумена егота, пси у кујни — празак живот, пуша! Усрећ тог пр-
вог, финалог, паташког јасеног ручка, кроз превијну престо превијку новост: У апсами
петиција освештава мртве итака кавејка, уувате мајас у скитни и при-
пијавши, а затим јердите токара јасно утврдио земају сите врата. Камо крије
ни сију имовину смрт ловојка, близу ватре са тога да сирт њеним ходом
збуном су се, проплашић, за препастима, и оваку сва превијати. Но сију биста
каптар Ратовац, три петициска стражара, и Мија Фрутић. Вареница изгубила поступак
мај говера. Но кртише у руце, све се занукле и киће без јасног звона позадине
одиграјући најгорији

шапак се чује и покор на врућим, потеклијим њуљима у њују срца...
Ратовац, убек честит човек, отац кавеја лепа, имајући човечност у својој
тешкој стручби. Мија, течно, дете... Чим су ^{тако} већ рођитељи, чим су јаја.
Дојући же смрђујући да погибају. Нада каснија, потече ће превијавати:
Нико чија јарчава, јашајући су престали да се пуша — али сега, патака у своме
срцу живијета већ што је најужасније јак у човеку име човека: непримјивост,
ненадимјивост. А у том очајању јаш јако онејању! Кријући чију злочинима не то
и неустоји. Сада
бесправници) и срдј је патако патаку преноје. Мртва тишина уред
погиба. Џуми, броћа! Мртва тишина. Сирт је према томе исклесао. Стије и срам
су опоганити живот. Неста сирти остаје туга; пак је срама остаје смрад. А јаки
се тада саде, саде.
— сију певраћају опоганити живот. Но је крије? Како? Зашто? Јуми, броћа!
Сада ту чисти з патака је изгубила мај говера. Патака има срџ...

Уједан скакач пасник је гласио: Нека има ствару, нека
трпи срамоту. — Он желе, она мора; има чиније крикницу. ~~Буде~~ ^{још} ~~тог~~ у срцу срету је ^{што}
има ствару, вљоште и си, а јошти ~~тог~~ срамоту да трпи о море. Хотите ^{је} срет
на оствре зла. Прастравите се погашењу от себе, от најстварније у срби.

Нени стари њути се најраз, када је простира, изврше
код кепија, а кога су пегави отворени и застварани за њим.

Fegan of ~~the~~ the worn of Agency young people escape, a common ~~the~~ ^{by} ~~the~~

приће; ~~У~~вјеј ~~У~~тресе обе мишице и скоро трком учеце. Други пође у стру чине-
ћу: сва замљуваша, нико неће да чује, да сме да чује куцаве. Трећи пође ка-
порти и парохову стамбу: гвозденом постугом затворак утер који се чине ћинажа-
не ~~не~~ затвора хрупчије је кучем, за коју цете ~~још~~ ^{дају} ~~дају~~ Тада трећи старец изјављ-
ставља изврек чине, ухвати се за главу и поче викати: Радиван је честоти човек,
а Јија је добро и послушно чете. Тада је ~~се~~ ^{оба} њих браће њаки њаки...

Вратиши се три стара човека у кућу, и уздиш јапат
и гула + а сада... Но, све,
сваким пустом. Да је други сачуваш, патиши ћи се витато...
Све се мора памети. Јесправљиве, ненаваживе, мора именјани човек насети и
памети. Патиши стварају прозори и врата, њуши прониривају, страшне је, као да су
— Чуласа Укус.
из ~~чуда~~, уши у ~~чуда~~. Неко ~~отјечном~~ и јевиљу ^и повине, ~~да~~ Веће јх су из ~~Поти-~~
није у Су. ~~Но~~ патишка, погодена у ~~чуда~~ нема разгњатости. ~~Ма~~ тај глас, све побеже-
се прозора и са капија. Нико није видио искренчариве спроведени. Нико се није
ни злуковао, ни крстис, как су крвни спроведени. У патишију ^и зградију и ^и кинеју
и увек разговарају, иужек највећем скоку и са фотографским апаратом који стиче
кроз зидове, стике и онређе фити — патишка се гуши, и побреће саму себе. Патиши
ко има срце, само, ето, много треба ~~потештати~~ да би се стигло да узе таја срица.

Ракови тешчињски су је разреши, када је утвачка
себја — нико не вири. Збјим тројице малих и великих бивших стражара у привату
своје браће или свајих отаца — нико не вири. За њима, Мија, поштнику ~~и~~ бржи и
важи сунски момак — нико не вири. Течко је избегујем упекан, штана грчевите
изврђу
Нега му се јавља саптићу стопала се ~~заштити~~ на све страже, обућа прљава, обу-
се свајачио.
ћа онога који те мали мија ~~спасава~~
Он корака ће ухвача течко виши се чини
шапор да иже напред у ноге чини шапор збјиши некука матраг, у јачејашни
дан
у чистаја висе
и већије у чистоја, и нико не вири.

Невеста пратићка тога пута битаје/агремно тешка
и велика/^и непрестано јој се меште још и везавати из проштости и из будућности.
Из проштости: четворе хобре жене препаде — зар те може бити! Из будућности:
Нема чека, нема чека! — Марија чуши, чине здравнице у кроте, и шапче, или тек вриши
Нема чека, нема чека! Мија сине мој, муха ћеш сат! Моје јати/ам мрива, је зар може
мајка не знати да јој хете чије чаке у пустељу. Ратовни клачи преј сунцијом:

Нема чека! Сушите ми шта брже отмак, и на смрт јасам жајнчивљи је сам убије
а ани хевијку и оног чека -убијте ме, што пре, немогу да трпим стих и срамоту!
Мија на свадбитања, и онакоја хоће ~~да бране~~ испитују кога ћаја ~~да имаје~~ спас-
савају, виче једно те језико: Крв сам, крв сан, сушите ми! Сагим се речима хрге-
ти и пастељега хана испитивања и срушио у несвест. Тога се чека пата вареница,
када на читију, кренута је мети суквије за мистост. ~~Приседнув чује~~ је примис извештава, и
сав узбуђен и ~~се~~ рекао: Мистости ће бити, ази чека, њуци моји, нема! Чека је ~~а~~
ати обазиром на... на мистост у
одјутрес у бетини. Цркви морају бити ~~осудили, највеће~~
којај сме сми сагласни, када је смо сми и криви - с обазиром на мистост, назне ће
бити временске (и назаме се ~~да~~ у ~~чеку~~ ~~изнад~~ хади и ~~искрајаш~~ назни. Свакији
њуци, ранији њуци, способни њуци...

Ох ушевнику и тешенику ~~некоја~~ Мијеле за ~~чакота~~
тама степче у кете от севи, ~~у~~ чим генија. ~~Да је~~ ~~је~~ поглавар на острву, и, посака три
надље јама иако без свести, у мукама умре. Живот је увек татом изашао био ~~и~~ и ће
јеш у Суку. Мотвата Мију глажа доктор ~~Милутин~~, и сва ботници: ~~домотини~~ дечаки
саха као заборав зечин. Бројест је ~~у~~ <sup>Кад се узима, чека се чепота, али ико се титиће да оваки
чешат је.</sup>

Преживета је све тојако и мора бити, патака. Доказати је, ~~што~~ не ће би рекли философи, да може да буде и супротно от онога што јесте: чутак је, жмурка је, стражак је, показате прво људско срце. И тако заслушала је се попут врати у оно што јесте. — "Изуз добре премислиши", шта је било, забог она жељевати, препатити, стражати су тачни љуци и чак и једнојајте...

